

[Pia Gjellerup]

For at der ikke skal stå i referatet, at hr. Skrumsager Skau konstaterer, at jeg i mit indlæg og Socialdemokratiet giver udtryk for, at vi er modstandere af privat opsparing, vil jeg gerne sige, at netop bemærkningerne om arbejdsmarkedspensionen i allerhøjeste grad er svaret på at igangsætte en privat opsparing. Vi har i øvrigt set, at den regering, som også hr. Skrum-sager Skaus parti var med i i de foregående perioder, faktisk ikke har keret sig synderlig om, at den private opsparing er gået totalt i stå.

(Kort bemærkning).

Skrumsager Skau (V):

Se, nu sidder vi altså i folketingssalen, og Venstre går i allerhøjeste grad ind for, at arbejdsmarkedets parter bliver enige om pensionsordninger og andre dele, som har berøring med arbejdsmarkedet. Det er ikke det, vi behandler nu. Det er ikke Folketingets opgave at lave kollektive pensionsordninger for arbejdsmarkedet. Det er arbejdsmarkedets parter, som skal finde ud af det. Det har de deres frie ret til.

(Kort bemærkning).

Pia Gjellerup (S):

Man kan på statsministerens vegne glæde sig over, at han ikke kommer til at overvære sådan helt personligt, at et regeringspartis medlem i den grad tager afstand fra udtalelser, som statsministeren er kommet med, nemlig at arbejdsmarkedspensionen også er et lovgivningsanliggende.

Men jeg kan forstå, at hr. Skrumsager Skaus holdning er den, at den eneste opsparing, hr. Skrumsager Skau kan acceptere, er en offentligt betalt privat opsparing. Det er vi ikke absolutte tilhængere af i Socialdemokratiet.

Behnke (FP):

Det undrer mig egentlig, at Kristeligt Folkeparti nu, hvor det er kommet i opposition, kommer med dette forslag, for så vidt jeg erindrer, var en af de første handlinger, Kristeligt Folkeparti var med til som regeringspartner i de forgangne firkloverregeringer, netop at sætte ind med en kraftig straffeekspedition, hvor man rigtig skulle sikre sig nogle penge i statskassen og smadre den private opsparing.

Jeg tænker i den forbindelse på realrenteafgiften, der dengang blev indført – som statsmi-

nisteren dengang sagde – bare som en midlertidig ordning, men som altså i dag er oppe på at indbringe statskassen 20 mia. kr., og jeg vil nok se den finansminister, der vil undvære de 20 mia. kr. i dag. Men det var altså, hvad Kristeligt Folkeparti gjorde, dengang man havde et regerings-, om ikke -ansvar, så i hvert fald et regeringsmedansvar.

Vi mener, at man allerede i dag – i form af de penge, der er stjålet til Lønmodtagernes Dyr-tidsfond, de penge, der er stjålet til ATP-fonden osv. – har bundet så store dele af den danske befolknings penge i alle mulige halv- og hel-offentlige fonde, plus hvad der ellers skrubes ind i form af skatter og afgifter, så der ikke er flere penge i den danske befolkning.

Jeg ved ikke, om det er det, der ligger i Kristeligt Folkepartis forslag, men hvis man begynder at lave kunstige opsparingsordninger, hvor man forsøger at præmiere f.eks. boligopsparing, så er det eneste, man får ud af det, at de folk, der har lidt penge tilovers, flytter dem fra én type konti og over til en anden og får dem præmieret dér.

Der skabes ikke flere penge andre steder end i vores produktionserhverv, og vores produktionserhverv har i allerhøjeste grad brug for at få risikovillig kapital tilført. Derfor er Fremskridtspartiets opfattelse den, at vi ikke skal have folk til passivt at sætte penge i banken, men til aktivt at investere dem i dansk erhvervsliv både på den ene og den anden måde.

Der er ikke nogen som helst grund til at ned-sætte udvalg og på anden vis sylte de lovgivningsinitiativer, der er på vej. Hvis Kristeligt Folkeparti mangler gode argumenter, kan de læse de sidste mange årgange af bladet Fremskridt, de kan læse de forslag, Fremskridtspartiet har fremsat her i Folketinget, de kan læse bogen »Ud af skattereformfælderne« fra 1983, de kan læse de mange publikationer, der er kommet på det sidste fra Industrirådet, fra økonomer osv., osv. Alt, hvad der er skrevet om det her, peger i én og samme retning, nemlig at dansk erhvervsliv har brug for at få tilført kapital. Vi har ikke brug for at sætte pengene ind på nogle døde bankbøger.

Hverken Kristeligt Folkeparti eller det øvrige Folketing skal få held med sig til at udskyde problemerne til engang i 1990-91. Der skal handling til nu, og den handling skal komme fra ét eneste sted, nemlig dér, hvor beslutnin-